
Rába György

EGYTÁLÉTEL

Kirotta rám hogy halszálkákra szűrva
egyenkint faljak borsószemeket
máig így tart napjaim dáridója
és étlap sincs hiába rendelek
kiporciózva tálkámon az étel
még adagján sem változtathatok
beszélhettem én a szakács fejével
tányéromra csöpp fűszert sem adott
monoton koszt hogy szabaduljak tőle
ó nyögvenyelős táplálékom átka
megpróbáltam ezt-azt tölteni csőbe
de szétpattan nemhogy célba találna
kezdtém böjtöt ám amíg sorvadoztam
púposodott nekibőszülve szilkém
ezért beletörődtem egyre jobban
rabkosztom s énem kapcsolata intim
s emberfia ki egymástól szakít szét
nincsen örökrészem ez s éppen ennyi
ha kedvelem még jelenlétem ízét
tanuljam meg abrakomat szeretni

VISZONTAGSÁG EGY KESZTYŰBEN

Óizlandi saga motívumával

Országúton ösvényen utcán
haladtam mindmáig előre
tértem bár alsóbbrendű útra
mellékutcába vagy mezőre
az én utam talpam alatt
kigyózott a szép rút egyetlen
porral borítva azt hiszem már
hogy kötelek közt meneteltem
vagy kétoldalt fák sorfala
mérte ki nekem merre járjak
s a fátyolba bújt szemhatáron

nyoma semerre tarkaságnak
ha kérded hol araszolok
válaszom hogy egy óriási
kesztyű hüvelykujja ahol
próbálkozom célra találni
s percről percre szorongva várom
ha majd az emberevő húzza
föl kesztyűjét egy roppantással
összemorzsol szörnyeteg ujjja

ÉRZELMEK PÓTVIZSGÁJA

Tegnap volt november másodika
odatúlra főhajtásnak a napja
ma már nem érzem pillantásukat
bár pusztá létük tartásom kiszabta
egy kézszorítás maga buzdítás
múlt intés egyetlen szemvillanásuk
most szabad lepke lelkem követem
ahogy éppen a nap derűje rásüt
mivel a vonzalom rabszíjra fűz
és furcsa béklyó szeretet barátság
csapongásomnak többé ura nincs ki
tanúságával jelölné határát

Nádasdy Ádám

AZT, AMI HALMOZÓDIK

Igen, tanár úr kérem, szívtam lassú,
és éppen lassúságukban jelentős,
nagy mérgeket, szívtam velőt és
közvetlenül a szívből ideális
hőmérsékletű vért, gyantás hónaljzagot,
kicsapó ecetet, síkos koleszterint,
és piszkos vizet, ráncos pocsolýából.